Broj: S1 3 U 050616 26 Uvp
Sarajevo, 06.07.2026. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija, Zvjezdane Antonović, predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Staniše Gluhajić članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Lejle Osmanović, u upravnom sporu tužitelja Društvo sa ograničenom odgovornošću „Institut kvaliteta instaling" Banja Luka kao nosilac grupe ponuđča IK-Instaling d.o.o. Banja Luka i Mobes Quality d.o.o. Novi Sad, kojeg zastupa advokat Mišo Pašić iz Banja Luke, ulica Aleja Svetog Save broj 25, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-2738-8/24 od 07.11.2024.godine, tužene Ureda za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo, ulica Maršala Tita 11a, u upravnoj stvari javnih nabavki, odlučujući o zahtjevu za preispitivanje sudske odluke – presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 3 U 050616 25 U od 02.04.2026. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 06.07.2026. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e nj e

Presudom vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine, broj i datum kao u uvodu, odbijena je tužiteljeva tužba podnesena protiv rješenja tuženog broj: JN2-01-07-1-2738-8/24 od 07.11.2024.godine, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja protiv Odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača broj: 15-03-16-5-27-67/24 od 23.9.2024.godine, ugovornog organa Agencija za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH, Banja Luka, u postupku javne nabavke usluge uvođenja ISO Standard 14001,14298,27701,37001 i 45001.

Protiv navedene presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine tužilac je blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljnjem tekstu: zahtjev), zbog pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjeničnog stana, sa prijedlogom da se uvaži zahtjev, preinači pobijana presuda i usvoji tužba ili da se ukine presuda i predmet vrati na ponovno odlučivanje, uz obavezu naknade svih troškova postupka.

U zahtjevu navodi da se sud nije suštinski bavio svim tužbenim prigovorima, već je prihvatio stav tuženog i izabranog ponuđača u vezi sa dokazivanjem uslova iz člana 46. Zakona o javnim nabavkama BiH. Dodaje da je sud pogrešno izjednačio način komunikacije sa valjanošću dokaza, jer se ispunjenost uslova iz člana 46. ZJN može dokazivati isključivo aktuelnim izvodom iz registra ili potvrdom nadležnog organa kao javnom ispravom. Izabrani ponuđač nije dostavio aktuelni izvod iz registra, već rješenje o registraciji iz 2018.godine koje nije bilo potpisano niti ovjereno, pa takav dokument nije mogao predstavljati valjan dokaz registracije za obavljanje tražene djelatnosti. Posebno ukazuje na kontradiktornost obrazloženja presude, jer sud s jedne strane navodi da je ponuđač dostavio odgovarajući dokaz, a s druge da je naknadnim pojašnjenjem trebalo razjasniti zašto dostavljeno rješenje nije bilo potpisano. Ističe da njegov prigovor nije bio usmjeren na način dostavljanja dokaza elektronskim putem, već na činjenicu da dostavljeni dokument nije bio odgovarajući dokaz propisan zakonom. Dalje navodi da e-mail pojašnjenje zaposlenika Info centra Agencije za privredne registre Republike Srbije ne može predstavljati potvrdu ili uvjerenje nadležnog organa u smislu člana 46. ZJN. Naprotiv, sadržaj tog e-maila potvrđuje da APR izdaje aktuelne izvode u pisanom obliku, što dodatno potvrđuje da je izabrani ponuđač mogao pribaviti i dostaviti odgovarajući dokument. Smatra pogrešnim stav suda da se podaci o registraciji mogu provjeriti putem internet stranice registra te da insistiranje na dostavljanju aktuelnog izvoda predstavlja pretjerani formalizam. Naglašava da je postupak javnih nabavki izrazito formalan postupak u kojem ponuđači moraju dokazati ispunjenost uslova propisanom dokumentacijom, a ne podacima dostupnim na internet stranicama. Posebno ističe da se registracija za obavljanje djelatnosti može dokazivati samo aktuelnim izvodom iz registra ili potvrdom nadležnog organa, jer su podaci o djelatnosti i registraciji promjenjivi te ih nije moguće dokazivati neformalnim elektronskim porukama. Poziva se i na odredbe Zakona o upravnom postupku BiH koje propisuju obavezne elemente javnih isprava i upravnih akata, uključujući potpis ovlaštenog službenog lica i pečat nadležnog organa. U nastavku ukazuje i na raniju tuženog iz koje proizlazi da nedostavljanje odgovarajućih dokaza iz člana 46. ZJN predstavlja razlog za odbacivanje ponude kao neprihvatljive, te smatra da je u konkretnom slučaju izabrani ponuđač morao biti isključen iz postupka.

Tuženi je u datom odgovoru na zahtjev predlažio da se zahtjev odbije kao neosnovan, dok odgovori na zahtjev od strane uredno pozvanih zainteresiranih lica, Agencije za identifikacijske isprave, evidenciju i razmjenu podataka i GP „The Simple" d.o.o. Sarajevo i „Global Standards Consortium" d.o.o. Novi Sad, nisu dostavljeni.

Zahtjev nije osnovan.

Prema stanju u spisu predmeta ovo apelaciono vijeće je ocijenilo da je vijeće za upravne sporove pravilno postupilo kada je prihvatilo razloge tuženog: da je izabrani ponuđač GP „The Simple" d.o.o. Sarajevo, ispunio uslov iz člana 46. Zakona o javnim nabavkama BiH i tačaka 6.3. i 6.3.1. Tenderske dokumentacije ugovornog organa Agencije za identifikacijske isprave, evidenciju i razmjenu podataka, u postupku javne nabavke usluge uvođenja ISO Standard 14001,14298,27701,37001 i 45001., jer je dostavio dokaz o registraciji u nadležnom registru države u kojoj je registrovan.

Suprotno tvrdnji tužitelja da pobijanom presudom nije odgovoreno na njegove ključne prigovore, iz obrazloženja iste proizlazi da je vijeće za upravne sporove ispitalo upravo odlučnu činjenicu – da li je izabrani ponuđač dokazao ispunjenost uslova iz člana 46. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 39/14 do 50/24)– u daljem tekstu Zakon, pri čemu je prihvatilo utvrđenja tuženog da je ugovorni organ, postupajući po ranijem rješenju tužene, izvršio dodatnu provjeru dostavljene dokumentacije, zatražio pojašnjenje od nadležnog organa Republike Srbije i na osnovu tako pribavljenih podataka otklonio svaku sumnju u autentičnost i sadržaj dostavljenog akta o registraciji.

Neosnovano tužitelj insistira da se ispunjenost uslova iz člana 46. Zakona mogla dokazati isključivo aktuelnim izvodom iz registra ili potvrdom nadležnog organa u određenoj form, iz razloga što odredba člana 46. Zakona propisuje da ugovorni organ može zahtijevati dokaz o registraciji u odgovarajućem registru ili potvrdu nadležnog organa, ali ne propisuje isključivo određeni oblik niti zabranjuje provjeru autentičnosti već dostavljenog dokumenta putem nadležnog registra ili neposrednim obraćanjem organu koji je dokument izdao. Stoga se, i po zaključku ovog apelacionog vijeća, zakonitost odluke ne može dovoditi u pitanje samo zbog načina na koji je izvršena potvrda vjerodostojnosti dostavljenog rješenja.

Ovo apelaciono vijeće cijeni neosnovanim i navode tužitelja da elektronska komunikacija sa Agencijom za privredne registre Republike Srbije nije mogla biti uzeta u obzir. Ovo iz razloga što u konkretnom slučaju elektronska poruka nije predstavljala samostalni dokaz o registraciji, kako to pogrešno prikazuje tužitelj, već sredstvo kojim je potvrđena vjerodostojnost već dostavljenog rješenja o registraciji i razjašnjena okolnost zbog koje prvobitno dostavljena kopija nije sadržavala potpis. Dakle, odlučujući značaj nije dat elektronskoj poruci kao javnoj ispravi, nego činjenici da je nadležni organ potvrdio vjerodostojnost dokumentacije i da je ugovorni organ izvršio provjeru ispunjenosti kvalifikacionog uslova.

Takođe, pozivanje tužitelja na odredbe Zakona o upravnom postupku BiH koje uređuju formu javnih isprava nije od uticaja na drugačije odlučivanje. Predmet ovog postupka nije ocjena formalne valjanosti upravnog akta Agencije za privredne registre Republike Srbije, nego ocjena da li je ugovorni organ u postupku javne nabavke imao pouzdan osnov da utvrdi ispunjenost kvalifikacionog uslova iz člana 46. Zakona o javnim nabavkama. Naime, nakon izvršene provjere kod nadležnog registra i potvrde vjerodostojnosti dostavljenog rješenja, nije postojala razumna sumnja u postojanje registracije izabranog ponuđača za obavljanje predmetne djelatnosti. Ne mogu se prihvatiti ni navodi o kontradiktornosti pobijane presude, jer iz njenog obrazloženja proizlazi da je prvobitno dostavljena dokumentacija zahtijevala dodatno razjašnjenje, ali da je ta okolnost otklonjena u ponovljenom postupku, zbog čega po zaključku ovog apelacionog vijeća, nije riječ o istovremenom zaključku da dokaz postoji i da ne postoji, već o ocjeni da je eventualni nedostatak prvobitno dostavljene kopije uspješno razjašnjen naknadnom provjerom kod nadležnog organa.

Ni pozivanje na raniju praksu tuženog, ne dovodi u pitanje zakonitost pobijane presude, jer odluke donesene u drugim predmetima zavise od konkretnih činjenica svakog pojedinačnog slučaja. U ovom predmetu nije utvrđeno da izabrani ponuđač nije bio registrovan za obavljanje predmetne djelatnosti, niti da je ugovorni organ

propustio provjeriti ispunjenost tog uslova, već naprotiv da je izvršio dodatnu provjeru i otklonio sve nedoumice u pogledu dostavljenog dokaza.

S obzirom na iznijete razloge, apelaciono upravno vijeće Suda Bosne i Hercegovine nalazi da je pobijana presuda vijeća za upravne sporove pravilna i zakonita, a zahtjev tužitelja za njeno preispitivanje neosnovan, pa ga je odbilo primjenom člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH", broj: 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

ZAPISNIČAR
Lejla Osmanović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A

Zvjezdana Antonović